

forhindre Plantevægten paa Bunden fra at tage Overhaand, saa forekommer det Mindretallet, at der ikke er nogen Grund til at beskytte en Odelæggelse af Langgrøden ved de andre bundsløbende Fiskeredskaber (Baad, Strygglis etc.), hvis opvoksende Virkning paa Bunden er meget langt fra endog kun tilnærmelsesvis at kunne sættes i Sammenligning med Østerskraberne. Fremdeles finder Mindretallet, at da der med de Havbunden formelig opløsende Østerskrabere aarligt kan optages et meget stort Antal Østers fra den samme Banke, uden derved at ødelægge det fremtidige Østersfiskeri paa denne, saa ligger heri en ikke ringe Anledning af, at den langt ringere skraberne Virkning, som de fleste andre hos os brugelige bundsløbende Redskaber formaa at udøve, ei heller kan være af nogen Betydning for de ellers forekommende lavere Dyr, undtagen forsaavidt disses Livskraft og Formeringsøene skulde være mærkeligt ringere end Østersernes, hvad der ikke foreligger nogenjomhelst Oplysning om. Med det Sagte stemmer ganske, at Kommissionen ikke har nævnet noget Sted, hvor hverken Langgrøden eller det lavere Dyreliv paaviselig skulde være gaaet til Grunde eller blivende have lidt Skade ved Brugen af de omhandlede Fiskeredskaber.

Adjunkt Feddersen har i sin Udvalget meddelte i mange Henseender interessante og med megen Sagkundskab affattede Afhandling (Bilag III.) forsøgt at udvikle den Theori, at det i sidste Instantis er Havbundens større eller ringere Frugtbarhed eller Evne til at producere Føde, hvoraf Fiskelivet afhænger, og kommer herved igennem den Slutning, at, da Havbundens nævnte Evne ikke kan være ubegrændset, det Antal af Fisk, som den kan ernære, følgerig heller ikke er ubegrændset, til det Resultat, at der bør sættes Stranker for en ubdvidet Benyttelse af Fiskeriet, naar dette ikke skal udtømmes. Smødt denne hele Theori og sammes praktiske Anvendelighed paa vor Fiskeriløsning lader der sig imidlertid efter Mindretallets Formening fremsætte væsentlige Indvendinger. For det Første maa det erindres, at, selv om man vil føre al Fisks Ernæring som sidste Kilde tilbage til en Vegetation paa Havbunden, saa indtager denne, paa hvis største kjendte Dybder de videnskabelige Expeditioner have fundet levende Organismer, omtrent tre Fjerdedele af hele Jordens Overflade, et Areal, mod hvilket det vort og ethvert andet Lands Højhed undergivne Særitorium er en temmelig forsvindende Størrelse. Men hertil kommer, at, hvor rigtig det end kan være, at alt dyrisk Liv i sidste Instantis hovedsagelig henter sit Fødeemne fra Planteverdenen — Salt, Kalk og flere uorganiske Stoffer kunne dog i mindre eller større Mængde optages i dyriske Organismer uden Benyttelse af Vegetabilier som Mellemlid —, er en ikke ringe Del af Plantelivet i Havet ikke knyttet til Havbunden, men

udvikler sig frit svømmende i Havet, hvad der gjælder saavel om talløse mikroskopiske som andre Former. Der kan her henviises til en Afhandling i Tidsskrift for Fysik og Kemi for 1878, hvor det anføres (S. 229—30), at kemiske Analyser have eftervist, „at Havet er meget rigt paa organisk Stof, i Reglen rigere derpaa end de Floder, der flyde ud deri“, og at dette „helt eller for Størstedelen bestaar af meget smaa gelatinsøse Organismer, saa smaa, at de gaa igennem ethvert Filtreppapir“. Endnu vil i denne Forbindelse være at erindre, at Danmark er beliggende mellem tvende store Høve, og at en bestandig veylende Strømfætning mellem disse finder Sted giennem de danske Sunde, Vælder og Stræder.

Med Hensyn endelig til Kommissionens Paastand om, at ved ligefrem Opfiskning af Stort og Smaat kan Fiskeriet ødelægges baade for Nutid og Fremtid, har Kommissionen ikke forsøgt til Begrundelse af denne Paastand at benytte noget statistisk Materiale, der kunde vise, at den støttes af Erfaringen. Der foreligger imidlertid ialtsald nu en Erfaring, som, naar den bliver paa fyldestgjørende Maade indsamlet og bearbejdet, turde være af særdeles Betydning paa dette Omraade. Hvad vi her sigte til er Følgende:

I en Periode, hvis Begyndelse maasse kan sættes omtrent til et Tidspunkt, der nu ligger en halv Snes Aar tilbage, er der foregaaet en væsentlig Udvidelse af vort Fiskeri. Forinden hint Tidspunkt benyttede vore Fiskere de fleste Steder i Landet hovedsagelig kun Kuser og andre faststaaende Redskaber, men begyndte da navnlig jydsk Fiskere fra Limfjorden at drage ud til efterhaanden flere og flere af Landets Fiskevande og at fiske i disse med forbedrede Redskaber fornemmelig de forskellige Arter af Baad. De stedlige Fiskere modfattede sig fra Først af dette af alle Kræfter — undertiden endog ved ulovlig Magtanvendelse —, og der fremkom en Række Udtalelser, i hvilke de stedlige Fiskere besværede sig over, at de Fremmede toge dem Brødet ud af Munden ved Opfiskning, Odelæggelse af Ungelen, Opstrabning af Havbunden m. m. Da det imidlertid viste sig ugjærligt at forbyde de Fremmedes Fiskeri, toge de stedlige Fiskere det Parti at lære at benytte de Fremmedes Fiskemaader og anskaffe sig deres Baad og andre Redskaber. Med disse fiske de da, og gjøre dette endnu, jævnsides med de Fremmede, og overbeviste sig snart herved om, at de nu fik et langt større Udbytte end tidligere, der bragte dem en ikke forhen kjendt Velstand. Spørgsmaalet bliver nu, om dette Fiskeri, der af bets Modstandere undertiden er kaldet Kooptfiskeri, i Aarenes Løb har udviklet, at en skadelig Formindskelse af Fiskebestanden, en større eller mindre Udtømmelse af Vandene er blevet Følgen. Efter den Veiledning, som de til Udvalget henviste Andragender give,